

Tvůj příběh bude pravděpodobně hodně jiný než ten můj. Ale co kdyby ne? Prvním a možná jediným, co budeme mít společné, je to, že můj příběh je plný jak hezkých, tak krušných chvílí. Důležitým okamžikem bylo, když se můj život otočil naruby, vzhůru nohama a o sto osmdesát stupňů. Tehdy spousta věcí, které dříve nedávaly smysl, jakoby zapadla na svoje místo, já uvěřila, že na světě existuje Láska. Přesně tak, Láska s velkým L! Slyšela jsem zprávu, že Ježíš Kristus mě miloval natolik, že kvůli mně podstoupil trápení, mučení i smrt; že díky jeho umučení, ujdou nekonečnému zatracení; že díky jeho smrti, i já můžu žít v nekonečném ráji. Ze všeho nejvíc, mě však přemohlo, že to udělal zcela nezištně. Jeho motivací byla čistě a pouze láska, láska s velkým L. Byla jsem tak nadšená a život najednou získal spoustu nových barev!

Ale co naplat! Devatenáctiletá holka je devatenáctiletá holka, ať je ohromena Boží láskou nebo ne. Už po pár týdnech jsem si začala všimnout misionářů – moc hezkých a chytrých kluků, kteří byli jen o pár roků starší než já. Hmmm, aaaaaa a jééééé bylo moje časté citoslovce!

Lov nebo zjevení?

Pak se mi ale do rukou dostala jedna droboučká knížečka. Měla vtipný název, *Lov a nebo zjevení?* Tehdy mi došlo několik věcí. Najednou jsem viděla, že lov (moje hlavní, a vlastně jediná, metoda hledání kluků) asi nebude to nejlepší. Došlo mi, že Boží rada a vedení mi mohou být velkou pomocí. Konec konců, s kým je lepší se radit než se Vševědoucím!

Důležitější a podivnější však pro mě byla jedna nová myšlenka: láska na prvním místě dává, potom teprve dostává, a určitě není správné, když si bezohledně bere. Tehdy jsem si uvědomila, jak všechny moje předchozí vztahy s kluky byly postavené na hlavu. Já jsem chtěla výhody a oni taky. Dávání a dobro druhého nikdy nebylo to první, na co jsme mysleli. Bylo mi jasné, že se mám ještě hodně co učit.

Moje velká křesťanská láska

Po velké lekci obvykle následuje velká zkouška. Kde se vzal, tu se vzal, jeden krásný mladý, zbožný, moudrý a vtipný sportovec – zkrátka ideál! To tam bylo moje přesvědčení, že se ještě chvíli musím učit nesobecky žít. Najednou jsem si byla jistá, že je to ON. Týden po přečtení knihy, jsem si byla jistá, že už jsem schopná nesobeckého vztahu. Naštěstí jsem ale zůstala věrná myšlence hledání Boží rady a pomoci. Vylezla jsem si uprostřed léta na krásný prosluněný kopec a rozhodla se číst Bibli, modlit se a prosit o Boží radu. Bylo to moc krásné odpoledne, ale odpověď mě zklamala. Nějak jsem uvnitř v srdci věděla, že Bůh říká ne. Několik měsíců předtím mi někdo vyprávěl, že pokud cítíme, že Bůh nám říká *ne*, když my chceme *ano*, můžeme si být téměř jistí, že slyšíme Boží hlas a ne ten svůj. A tak jsem se s Bohem moc nehádala. Pamatuji si, že jsem jenom vyslovila prostou otázku:

„Proč, Bože, proč? Proč, když je tak úžasný a tak dobře si rozumíme? Proč ne?“

Odpověď nepřišla hned, ale uprostřed noci jsem se zčistajasna probudila, a vnímala jsem uvnitř svého srdce milý hlas, který říkal:

„Ne, protože ten tvůj bude ještě lepší.“

Nejsem vždycky ten nejposlušnější tvor, ale co říct na takový slib?! Bůh říká ne tomu nejbáječnějšímu, nejúžasnějšímu člověku, jakého jsem kdy potkala, protože není dost dobrý. A slibuje mi ještě lepšího! Kdo by to nebral?! Já si tehdy řekla, že když je to tak, určitě mi to stojí za to.

Hořké slzy

Už jsi někdy slyšela, že Bůh má velký smysl pro humor? Nikdy jsem to nenašla v žádné učebnici teologie, ale myslím si, že to je to něco, co by tam rozhodně měli doplnit! A protože já nikdy asi žádnou učebnici teologie nenapíšu, tak to propašuju alespoň do mého příběhu.

Asi rok po onom zamilovaném létě jsem byla v Anglii na kempch pro středoškoláky. Byla jsem tam sice jako člen týmu vedoucích, ale taky jsem byla host a tak jsem často měla volno a mohla si číst. Rozhodla jsem se prokousat těžkou knihou z Bible – Izajáš. V jednom okamžiku jsem při čtení nemohla odlepit oči od začátku 54. kapitoly. Srdce mi začalo prudce tlouct a já věděla, že to, co je tam psáno, je pro mě. Ale co to znamená?

„Bože, co to znamená?!“

Určitě je to skvělá zpráva, povzbuzení na moji otázku, jestli se mám opravdu věnovat práci se středoškoláky.

„Rozšiř místo ve svém stanu, . . . nerozpakuj se! Natáhni svá stanová lana a upevni kolíky. Rozmůžeš se napravo i nalevo, tvé potomstvo se zmocní pronárodů a osídlí zpusťovaná města.“

Rozuměla jsem, že mi Bůh slibuje, že moje práce s mladými nezůstane bez užitku, spíš naopak! Ti, kterým pomůžu na jejich cestě s Bohem a za Bohem, budou mít veliký vliv na budoucí tvář světa.

Až potud by to bylo moc fajn, ale co s tím prvním veršem?

„*Děti osamělé bude více než děti provdané*“ praví Hospodin.

„Bože, co s tím? Co to znamená? Mám zůstat neprovdaná, osamělá?“ Ptala jsem se.

„Vždyť jsi mi, ale slíbil, že mi dáš někoho, kdo bude daleko lepší než ten, kterého jsem se poslušně vzdala?“ Namítala jsem: „Kde je tvoje slovo, Bože?!“

Postupně mi začínalo docházet, že slib někoho lepšího se může vztahovat na toho nejlepšího. Bible často mluví o Kristu jako o našem ženichu. Ne nadarmo se jeptiškám někdy říká nevěsty Kristovy.

Z Anglie jsem se vracela hodně zamyšlená. Při rozhovoru s kamarádkou jsem vzlykala, že mi sotva bylo rozumět. Když mi došlo, že by to klidně mohl být Boží humor, obřečela jsem svou vidinu báječného pozemského ženicha doslova jako malá holka. Je těžké vysvětlit a popsat, co se dělo v mém nitru. Bolelo to hodně, ale tehdy jsem už věděla, že Bůh je dobrý a věrný a taky ten nejlepší přítel, jakého kdy budu mít. Bůh mi nikdy nedal odpověď, zda to s tím daleko lepším ženichem myslel pozemsky nebo nebesky, ale povzbudil mé srdce, dal mi naději a sílu se podřídit jeho cestám.

Romantické rande, zasnuby, radost a plnost

Smutky v životě s Bohem nikdy netrvaly příliš dlouho. Někdy pořádně dlouho, ale nikdy příliš dlouho. Po nějaké době jsem vyrazila na jednu ze svých oblíbených dlouhých procházek. Mám je moc ráda. Nějak se mi lépe daří vylít své srdce, když si u toho pěkně vyšlapuju. Začala jsem se Bohu svěřovat s tím, že se mi čím dál víc zamlouvá myšlenka z 1. listu Korintským 7, 34: „Žena bez manžela nebo svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem. Provdaná se stará o věci světské, jak by se zalíbila muži.“

Hřejivý pocit v mém nitru mi dodával odvalu.

„Pane, ať už je to s Tvým zaslíbením z Izajáše a mým provdáním či neprovdáním jakkoli, láká mě myšlenka žít jenom pro tebe a starat se o tvé věci na prvním místě.“

Tehdy mi bylo jednadvacet. Už asi rok předtím jsem se rozhodla, že s nikým nechci chodit až do svých pětadvaceti. To ovšem nebylo úplně nejsnadnější vysvětlovat klukům v mém okolí a tak jsem dostala jeden troufalý nápad.

„Pane, kdybych tak měla zásnubní prstýnek, který bych mohla nosit na levé ruce, možná bych je musela odmítat méně často, protože by to prsten dělal za mě. Na to ovšem nemám dost peněz. Nedalo by se to nějak zařídit?“

Bůh mlčel, ale já cítila jeho úsměv ve svém srdci.

Byla to krásná procházka, opravdové rande. Nebyla jsem sama. Byl se mnou Bůh, který mě znal, miloval, naslouchal, opatroval a naplňoval radostí.

O několik dní později jsem byla na návštěvě u svojí babičky. A hádejte s čím jsem odjížděla domů. S tím nejkrásnějším zásnubním prstenem! Kdysi patřil jí, a teď se rozhodla ho darovat mně, své jediné vnučce.

Náhoda? Ó, nikoli! – Můj věrný a báječný přítel se staral o svou milou!

Trvalo pár dní, než mi ho ve zlatnictví opravili. Pár dní, ve kterých mi přišlo na mysl několik závažných otázek: Proč chceš nosit ten prsten? Jak vážně to myslíš? Co když to bude delší než do pětadvaceti? Těžké otázky, ale pro zamilované je všechno snazší. Konec konců, koho lepšího bych si mohla do života přát. Ježíš je věrný, moudrý, dobrý a laskavý. Je vždycky nablízku a nikdy nejedná sobecky. Vždycky má na mysli naše největší dobro. Řekla jsem ano. S modlitbou, s bázni a s veršem z 1. Korintským 7, 34 jsem si zamilovaně navlékla svůj krásný zásnubní prsten.

Výkřiky z deníku ženy zasnoubené Kristu

Čekáš konec pohádky o tom, že pokud nezemřeli, žijí spolu šťastně až dodnes? Kdepak! Že by se mi problémy s kluky kvůli mým zásnubám s Kristem vyhýbaly? To by byla ta pravá pohádka! Ta se ale nekonala! Mnohem výstižnější a přesnější je následující odstavec z mého deníku.

Pane, nebyla bych k Tobě upřímná, kdybych se nepřiznala k tomu, co často zaplňuje moji mysl. Kluci! Jsou chvíle, kdy se modlím a jsem Ti tak vděčná za pokoj, který mi ohledně kluků dáváš, ale nic naplat, každá krize mého života se točí okolo kluků!

V tu dobu, kdy jsem napsala předchozích pár řádků, jsem řešila velkou krizi ohledně jednoho vztahu a vzpomínala na to, čím mě Bůh až do té doby provedl.

První kluk, který pořádně zamotal moji šťastně zasnoubenou hlavu, byl R. Jak reálné byly myšlenky:

Vzít si ho, být mamina, přestat si hrát na to, že s Tebou můžu udělat velké věci ve službě mládeži? Ukázalo se, že takové myšlenky byly hloupost, a Ty jsi mi dal prožít krásné tři roky práce se studenty – kluci, nekluci!

Druhý kluk se v mém životě objevil pár dní před mými pětadvacátými narozeninami. Že by Boží humor načasovaný přesně na vypršení první části mého „snoubeneckého“ slibu? Tehdy jsem byla zmatená patřičně. Byla to má dávná láska, která kdysi z mého života zmizela a najednou se objevila zpět. Naděje se třepotala a vznášela v mém srdci.

Přišel M. a moje srdce i moje postoje se změnily. Těšila jsem se, že budu něčí ženou. Ale když se ukázalo, jaký to byl hlupák, přišla ta největší krize...

A mohla bych vyprávět dál, ale nebudu. Shrnu to jenom krátkou poznámkou ze svého deníku – přesněji řečeno – svého krizového občasníku.

Tolik času uplynulo a je tu další krize a další kluk! Pane, tolik potřebuju, aby mě vedl Tvůj svatý duch, ale já se odnaučila poslouchat. Odpusť mi, Pane. Děkuji, že jsi mě opět zastavil, abych se modlila. Jsem taková hloupá ovce. Tvrdohlavě si běžím svojí cestou, až Ty sám mi musíš postavit do cesty zeď.
Prosím odpusť mi a nauč mě dělat věci lépe. Nauč mě žít tak, jak chceš Ty.

Dva rozhovory o celibátu a jeden nečekaný dar

A teď se drž, protože přijde ta nejvtipnější část mého příběhu. Bůh mě na svých cestách přivedl k jednomu člověku, s kterým jsme si báječně popovídali o celibátu. Seděli jsme u oběda a on se z ničeho nic zeptal:

„Julie, já jsem slyšel, jak jsi někomu říkala, že si myslíš, že máš dar celibátu.“

„Jo, tak nějak to asi bude,“ říkám já mezi sousty.

„No, já se ptám, protože si asi taky myslím, že ho mám. A tak jsem si říkal, že bych chtěl vědět, jak to prožívá někdo jiný.“

„Já více méně za nic nemůžu. Tak nějak se to stalo. Prostě je pro mě nějak snazší nemít žádného chlapa. A Bůh je ke mně tak dobrý, že si to vlastně užívám.“

„Pro mě je to radost z toho, že Bůh dává takový dar. Lidi často tolik oslavují manželství a zapomínají, že Ježíš i apoštol Pavel říkají, že přijdou chvíle, kdy je lepší být svobodný.“

„To je pravda. To jsem vlastně chtěla říct. Užívám si to, že nemám některé starosti, které mají rodiny. Třeba to, že můžu celé léto strávit na kempech. A nebo že přes rok můžu hodně večerů věnovat ostatním lidem.“

„Není to ale jenom v tom, že člověk má větší svobodu a flexibilitu. Sedmá kapitola Korintským říká, že takový člověk má příležitost se zcela a úplně soustředit na Boha. Bible říká, že manželství je moc dobré, ale celibát zrovna tak. Jenom trošku jinak.“

„Hele, Štěpáne, a už ses potkal s někým, kdo nemohl pochopit, že jsi úplně šťastný i bez manželky nebo holky? Možná, že u kluků je to jinak, ale tím, že jsem holka a je mi skoro třicet, se hodně často setkávám s velmi soucitnými pohledy. A ty lidi si nikdy nenechají vysvětlit, že můj život je radostný a úplný.“

Štěpán se rozesmál a řekl: „Tak to jsi na tom z nás dvou rozhodně lépe. Soucitné pohledy bych někdy rád vyměnil za ty pohledy, které dostávám já. Když klukovi táhne na třicítku a nemá manželku, snoubenku a nebo dokonce ani holku, tak nejčastěji přitahuje zkoumavé pohledy. Všichni totiž hned začnou rozvíjet teorie o tom, co s ním není v pořádku!“

Na chvíli se odmlčel a já se jenom usmívala, protože mluvil o něčem, co jsme čas od času prožívali oba. „Lidi totiž často nerozumí,“ pokračoval, „že celibát je dar stejně dobrý jako manželství. Myslí si, že to je jenom úniková varianta, pro ty, kdo z nějakého důvodu nejsou schopni vstoupit do manželství.“

„Jo, tak to si myslím, že přesně vím, o čem mluvíš.“

Ani jsem si to neuvědomila, ale zadívala jsem se z okna a moje myšlenky se zatoulaly k jinému rozhovoru, který jsem měla nedávno. Asi na mě musel být divný pohled, protože jsem za chvíli slyšela Štěpána, jak říká:

„Hej, Julie, kam jsi odcestovala?“

„Co?!“

„No, ptám se, kam jsi odcestovala. Sedíš tu, mlčíš, pusou máš od ucha k uchu, a skrze okno se díváš odhaduju nejméně do Afriky.“

„Promiň, ale když jsi mluvil o tom, že si lidi někdy myslí, že celibát je jenom pro lidi, kteří nejsou schopni vstoupit do manželství, vypravila se mi návštěva u jedné známé.“

Kdysi jsme se potkaly a moc dobře si popovídaly. Od té doby sice uplynulo skoro deset let, ale my jsme si stále dopisujeme. Nedávno jsem se za ní vydala na návštěvu. Asi jsem mohla tušit do čeho se pouštím, protože se mě vždycky v každém dopise vyptávala, jestli už mi konečně Bůh přivedl do života nějakého báječného mladého muže. Často jsem jí z legrace odpovídala:

„Jo, takových mi Bůh už přivedl do života aspoň třicet!“ a každý rok jsem deset přidala.

Hned po mém příjezdu moje hostitelka nasadila utěšovatelský soucitný tón a vyprávěla mi příběh o nějaké slečně, která se každý den modlila, aby jí Bůh dal manžela, a Bůh ji nakonec vyslyšel.

„Ale, já se tak nemodlím. Já se modlím: Bože, děkuji za přátele, které mi dáváš, za příležitosti měnit lidské životy a ze všeho nejvíc díky za tvoji věrnost, lásku a přátelství. Bože, buď vždy a ve všem vůle Tvá. A zachovávej mi, prosím, svoji věrnost, přízeň a milosrdenství.“

„Hm, to je hezké. Ale ona se taky myslím tak modlila, ale teď už má manžela a je konečně táááák šťastná.“

„Ale, Karolínó, já si myslím, že člověk může být šťastný i bez manžela.“

„To určitě, ale manželství je Bohem daný dar, člověk k tomu byl stvořen. Je to ten nejlepší způsob, jak dojít spokojenosti a úplnosti.“

Bavily jsme se o manželství ještě hodně dlouho, ale nějak se nám nedařilo najít společnou řeč. Nepomohlo ani moje vyprávění o matce Tereze a mnohých dalších.

„Víš, Karolínó, dlouho jsem si myslela, že jeptišky jsou jenom ošklivé ženy zklamané ze vztahů s muži a frustrované opravdovým životem. Měla jsem za to, že vlastně jenom utíkaly od reality. Ale nedávno jsem četla jednu knížku a uvědomila jsem si, že se mnohé rozhodly pro život v klášteře, protože to pro ně byla obrovská příležitost, jak svůj život cele věnovat Bohu, jeho poznávání a šíření Božího království na zemi.“ Závěrem našeho rozhovoru byla Karolínina věta, která mi do teď zní v uších, ale která ve mně našťestí (nebo spíš díky Bohu) vyvolává jenom ten úsměv, který se usadil na mém obličejí během oběda se Štěpánem.

Karolína se na mě podívala, tentokrát už ne se soucitem, ale s přísným napomínajícím výrazem ve tváři, a vážně pronesla větu:

„Já si stejně myslím, že ti Bůh jednou dá nějakého manžela, ale asi to bude ještě chvílku trvat, protože s tebou má očividně ještě hodně práce.“

„Tak to je mi moc líto,“ ozval se po chvílce mlčení Štěpán a pokračoval: „Je mi opravdu hodně líto, když lidi mluví, jako by manželství bylo jediným způsobem, jak dojít štěstí. Podle mého by každý křesťan měl vědět, že plné radosti a pozeňání člověk dochází skrze poznání, že jedině náš Spasitel nám dává plnou radost a uspokojení našich potřeb. Šťastné manželství mohou mít jedině dva lidé, kteří toto pochopili. Myslím si, že lidé často uctívají manželství více než Krista.“

„Počkej, počkej,“ skočila jsem mu do řeči, „to už jsou snad příliš silná slova.“ Štěpán mluvil tak zapáleně, že jsem čekala, že z něho každou chvíli začnou odskakovat jiskřičky.

„Já myslím, že ne. Pokud si lidi myslí, že manželství vyřeší jejich prázdnotu nebo že jejich manžel nebo manželka naplní jejich potřeby, vlastně tím odsouvají Krista na vedlejší kolej a na jeho místo staví člověka.“

Moc jsem nevěděla, co na to odpovědět. Věděla jsem, že má pravdu. Jenom jsem v skrytu duše doufala, že takových lidí není tolik, jak to někdy vypadá. A moc doufám, že mezi ně nepatříš ty. Modlím se, abys mezi ně nepatřila. Proto jsem se rozhodla napsat svůj příběh. Moc si přeju, abys mohla zahlédnout něco z té radosti a

plnosti, kterou mi dal a dává Bůh prožívat pouze a jedině skrze můj vztah s ním. V jedné mládeži před nějakou dobou zorganizovali takové malé setkání pro holky a dali mu skvělý název: BŮH TI MUŽE DÁT VÍC NEŽ MUŽE!!!

Jednou jsem byla na koncertě FOK a úplně mě zaskočila jedna píseň z Carminy Burany. Jak depresivní může být pohled na život svobodné holky, jak odlišný od toho jak čistě a vznosně ho popisuje Bible!

„Ta, jež nemá chlapce svého,
zbavena je štěstí všeho,
žije v stesku, bez pomoci,
a ty všechny dary noci
jenom v skrytu srdce střeží –
ach, jak hořce čas jí běží!“
(úryvek z Orffovi *Carminy Burany*)

Žena bez manžela nebo svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem.
(Bible, 1.Korintským 7, 34)

Ale na začátku této části jsem ti slíbila, že si máš pořádně sednout, protože přijde ta nejtípnější část mého příběhu. A sliby se mají plnit, tak se drž.

Na konci našeho rozvoru o celibátu jsme se oba dva, já a Štěpán, cítili moc dobře. Konečně jsme našli někoho, kdo se stejně radoval z daru, který dostal. Potkali jsme někoho, kdo nám rozuměl, kdo chápal, jak je Kristus důležitý a nepostradatelný pro náš život. Pro nás oba je Kristus tím nejlepším životním partnerem, protože je laskavý, věrný, vtipný, moudrý a mocný. Bylo tak příjemné vědět, že jsme objevili někoho, kdo nám rozumí, když říkáme, že milujeme Krista nade vše, protože Kristus nás miluje ještě daleko víc. Oba jsme se těšili na naše další setkání, a na další a další a další . . . Už tušíš? Oba jsme si najednou uvědomili, že jsme našli toho nejlepšího pozemského přítele. Našli jsme člověka, kterému hoří srdce pro stejnou věc, přesněji řečeno, pro stejného Boha. Uvědomili jsme si, že jsme našli někoho, kdo vždycky bude na prvním místě ctít a poslouchat Boha, a proto vždycky bude sdílet největší touhu našeho života.

Asi dva měsíce po našem rozhovoru o daru celibátu jsme si uvědomili, že jsme našli člověka, kterého si chceme vzít, a přijmout tak nový dar, který pro nás Bůh má.

Tady ale můj příběh nekončí. Asi po jednom roce mi Bůh dal ještě jeden dárek. Častokrát jsme slyšala o tom, že každý věřící je vlastně nevěsta čekající na svého ženicha. Tehdy moje reakce byla: „Hm, zajímavé.“ Dneska, coby nevěsta čekající na mého milého, vidím mnoho úžasných podob mezi těmito dvěma vztahy.

Podobnost mého pozemského a nebeského zasnoubení

Čekání i radost, zaslíbení i nejistota, plnost i prázdnota, svoboda i závazek

Můj milý, dnes už snoubenec, je pro mě velkým povzbuzením. Skrze svou lásku k Bohu a skrze svou lásku ke mně mi pomáhá projít mnohými těžkostmi a spolu se mnou se těší i z radostí, které nám Bůh dává do cesty. Momentálně ale žijeme každý na jiném konci světa. Nedávno jsem si uvědomila, jak náš vztah odráží můj vztah s Bohem.

Naše komunikace je omezená. Tváří v tvář se vidíme jenom hodně málo. Ale přesto si zůstáváme hodně nablízku. Telefony, sms, e-mailly, internet – dnešní doba nabízí

mnoho možností. Nikdy ale není jisté, jestli se nestane něco, co nám zabrání v našem setkání. Nikdy není jisté, že když zapnu počítač, budu tam mít nějaký aktuální a osobní email. Někdy selže elektronická komunikace, někdy selžou telefony, někdy jeden z nás musí odjet tam, kde není možná komunikace. Někdy kvůli časovému posunu, není možné toho druhého kontaktovat. Je to takové neustálé hledání a čekání. Okamžiky mlčení jsou hodně těžké a frustrující. O to radostnější je, když přijdou chvíle, kdy email, který čtu je přesně o tom, co jsem chtěla vědět, nebo když mi odpovídá na otázky dřív, než jsem se stihla zeptat. To se pak zamilovaně vznáším skoro jako na obláčku. Někdy zase přijdou chvíle, kdy mi přijde, že můj milý ani neexistuje, že si vlastně vymyslím a že žiji jenom v bláhové iluzi. V takových situacích je skvělé přemýšlet o okamžicích, kdy se nám dařilo dobře, a vzpomínat proč vlastně miluji jeho a ne někoho jiného. Procházím naše staré dopisy a vzpomínám. Pocit, který ale každopádně převládá, je napjaté a radostné očekávání naší svatby jako okamžiku, kdy už budeme pořád spolu.

V jednom okamžiku se mi rozsvítilo: vždyť je to vlastně úplně stejné jako s Ježíšem. Ať děláme cokoli, to nejzákladnější a nejradostnější je, že jednoho dne budeme spolu a všechno bude v úplné pohodě a nikdy už nás nic nerozdělí. Prozatím se ale ještě musíme smířit s tím, že se chvíle nadšení budou střídat s chvílemi zoufalství. Chvíle, kdy k nám Bible promlouvá jasně, zřetelně a naplňuje nás radostí a láskou k tomu, kdo ji napsal, se budou střídat s okamžiky, kdy nás neosloví nic a musíme se vracet k úplným základním pravdám. A co víc, chvíle, kdy nás budou přemáhat pochybnosti o jeho lásce a nebo dokonce o jeho existenci, jsou nevyhnutelné. Nejdůležitější je ale to, že všechny tyto chvíle budou vykoupené nekonečnou radostí v okamžiku nebeské svatební hostiny.

Proč vlastně píšu tuto kapitolu? Protože jsem přesvědčena, že život bez manžela, snoubence či přítele může být stejně radostný, stejně plný, stejně dobrodružný a stejně náročný jako s ním. Bible víc než jasně ukazuje, že Kristus je tím jediným, konečným a nejlepším ženichem pro každého jednoho z nás. To, co nabízí on, nemůže být překonané ničím a nikým jiným. Hledej nejdřív Jeho, a všechno ostatní ti bude přidáno.

Za pár let uvidíš, jestli naše příběhy měly něco společného. Modlím se, aby měly společné alespoň to hlavní – radost a plnost, kterou dává Kristus.

S láskou a modlitbou,

Julie